

Maria Kuutti

REILUA

PELIÄ,

IIIDA!

ONNENPOTKU 4

Kuvittanut Elina Jasu

Karisto
Helsinki

Kiitos Suomen Kulttuurirahaston
Etelä-Savon rahastolle työni tukemisesta!
– MK

Teksti © Maria Kuutti ja Karisto
/ Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

Kuvitus © Elina Jasu

ISBN 978-951-1-49385-3

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

YKSI

Vastajoukkueen pelaajat näyttivät pelottavan isokokoisilta ja taitavilta.

– Huomasitko, miten siistit verkkarit niillä on?
Linda kuiskasi.

Joukkueella taisi olla paremmat sponsorit kuin meillä, sillä heidän alkulämmittelyasunsakin olivat tyylikkäästi samanlaiset.

Veikkasin, että vastus tulisi olemaan kova, vaikka meillä oli kotikenttäetu. Ensimmäinen sarjakautemme oli vasta aluillaan, joten kaikki oli vielä mahdollista.

Kanerva juoksi alkulämmöistä luokseni.

– Jännittääkö? hän kysyi.

– Vähän, myönsin. – Entä sinua?

Kanerva pudisti päätään. Olisi ollut kiva suhtautua peliin yhtä rennosti kuin hän.

Onneksi tuomari puhalsi pilliin aloituksen merkiksi ennen kuin ehdin panikoida enempiä.

Vastustaja hyökkäsi heti ja laukaisi kohti maalimme ylänurkkaa. Paras ystäväni Rozalia oli kärppänä ja kurotti niin, että pallo ohjautui yläriman kautta kulmapotkuksi.

Kulmapotku suuntautui maalin takatolpalle. Vastapuolen hyökkääjä oli oikeassa paikassa valmiina siirtämään pallon tyhjään maaliin. Onneksi Kanerva liukui onnistuneesti pallon perään, ja vastapuoli tuli potkaisseeksi tyhjää. Saara sai pallon haltuunsa ja ohjasi sen minulle. Tajusin tilaisuuteni tulleen. Spurttasin, nousin rangaistusalueelle ja laukaisin pallon maalin vasempaan alanurkkaan.

– Vitsi, miten hieno maali! Linda iloitsi.

Tarkistin, oliko äiti jo tullut katsomoon ja nähnyt, miten loistin.

Äiti istui toisen penkkirivin laidassa. Vilkutin hänelle. Oli kivaa, että äiti oli päässyt katsomaan, vaikka hän asui nykyään toisella paikkakunnalla. Äiti ja isä olivat eronneet, ja se oli ollut minulle aluksi kova pala, mutta nykyään olin jo aika sujut asian kanssa.

Äiti vilkutti minulle takaisin ja kumartui sitten sanomaan jotain vieressä istuvalle miehelle. Mikähän heppu se oli?

– Iida! Linda parahti.

En ollut huomannut, että peli oli jo käynnissä. Nyt vastustaja viiletti pallon kanssa meidän maaliamme kohti. Sain vipinää kinttuihini ja ehdin viime tingassa estää varmalta vaikuttaneen maalin.

– Hyvä, hyvä! Marjo-valmentaja kannusti.

Yritin keskittyä peliin yhtä hyvin kuin Linda, joka tanssahteli pallon kanssa vastustajien ohitse. Näytti siltä kuin Linda olisi pitänyt pelikenttää henkilökohtaisena pujotteluratanaan. En voinut kuin ihailla häntä.

Vastustajajoukkue oli niin hädissään, että yksi pelaaja yritti vielä kampittaa Lindan – mutta Linda hyppäsi jalan yli eikä antanut sen hidastaa. Pallo löysi tiensä maalin ylänurkkaan.

– Jee! Hyvä, Linda! iloitsin.

Tuomari puhalsi pilliin ensimmäisen puoliajan päättymisen merkiksi.

Linda hehkui tyytyväisenä. Halasin häntä.

Vielä silloin kaikki oli hyvin.

KAKSI

Toisella puoliajalla vastustajat tuntuivat aluksi pitävän meitä pilkkanaan. He syöttelivät toisilleen, emmekä päässeet väliin. Kesken ahdinkomme Linda sai pallon itselleen ja lähti juoksemaan kohti maalia. Meni hetki, ennen kuin vastapuoli selvisi hämmästyksestään. Linda oli pallon kanssa nopeampi kuin monet pallottomat pelaajat.

Katseeni harhautui äitiini. Näkivätkö silmäni oikein? Vaikutti siltä kuin miehen käsi olisi äitini harteilla.

– Iida! Linda huusi juuri ennen kuin pallo osui kipeästi poskeeni.

Yritin saada pallon takaisin keskikenttäpelaajalta, joka oli käyttänyt hajamielisyyttäni hyväksi. Mutta vaikka kuinka juoksin, vastustaja oli nopeampi ja laukoi pallon maaliin. Tunsin itseni toivottomaksi tunariksi.

– Ei mitään, Kanerva lohdutti ja taputti olkaani.

Linda ei tästä masentunut vaan spurttasi keskiympyrästä suoraan kohti maalia. Laukaus kiersi kauniisti puolustajat, mutta valitettavasti pallo osui tolppaan.

– Hyvä yritys, Marjo kannusti.

Juuri ennen kuin tuomari puhalsi pilliin pelin päättymisen merkiksi, vastustaja ehti tehdä toisen maalin. Tasapeli tuntui yhdestä sarjapisteestä huolimatta pettymykseltä.

– Mahtavaa peliä, Linda! Pystyit pitämään pallon mukana todella kovassa vauhdissa. Ja miten upea maali! Sinulla on tosi tarkka laukaus myös vauhdista, Marjo kehui ja huomasi sitten minut.

– Hyvää peliä, Iida. Pelastit hienosti sen ensimmäisen puoliajan tilanteen ja estit varmalta vaikuttaneen maalin.

Kehu ei tällä kertaa tuntunut niin hyvältä, sillä muistin, miten möhläilyni toisella puoliajalla oli johtanut vastapuolen maaliin.

– Mitä ajatuksia teillä on pelistä? Marjo kysyi meiltä kaikilta.

– Meillä olisi ollut mahdollisuus voittoon, Linda sanoi apeana.

– Hmm, ehkä, Marjo mietiskeli. – On totta, että keskittymisenne herpaantui muutamassa kohdassa.

Tunsin, miten Linda loi minuun vaivihkaisen silmäyksen.

– Tuleeko muuta mieleen? Marjo kysyi, mutta olimme vain alakuloisia ja hiljaa. – Kannattaa muistaa, että vastus on nyt kovempi, kun pelaamme sarjaa yksittäisten harjoitusotteluiden sijaan. Mutta ei anneta sen masentaa vaan keskittään hiomaan vahvuuksia. Hyvä te!

Annoimme Marjolle läpyt, kasasimme kamppeemme ja hajaannuimme.

Äiti odotti minua liki tyhjän katsomon edessä.

– Hienosti pelattu, lida! hän kehui.

Meinasin kertoa kaikki mokani mutta sitten muistin, ettei äiti ollut mikään jalkapalloasiantuntija.

– Haluaisin esitellä sinulle...

Ajatukseni olivat vielä jalkapallokentällä, enkä kuullut työkamun nimeä. Mies ojensi minulle kätensä, hymyili ja sanoi jotain. Toivoin, että irvistykseni näytti ystävälliseltä.

Halasimme äidin kanssa ja hän lupasi tulla pian käymään, sillä hänellä oli tärkeää asiaa. Nyökkäsin. Epäilin äidin kertovan jotain työhön liittyvää, mutta vähänpä tiesin.

KOLME

– Ja illan kirkkaimpana tähtenä loistaa joukkueen maalitykki. Veikkaan, että yhteiskuvat Iidan kanssa ovat kysyttyä tavaraa heti ottelun jälkeen.

Keskityin peliin välittämättä kuuluttajan sanoista. Annoin Lindalle täydellisen syötön kentän laidalle. Linda harhautti vastustajan ja keskitti pallon takaisin minulle. Valmistauduin potkaisemaan pallon ilmasta kohti maalin ylänurkkaa. Nappis osui palloon juuri oikeassa kulmassa ja näin jo sieluni silmin pallon matkan maaliin.

– Oo, katsokaa! yleisö intoili.

Tunsin olkapäässäni ravistuksen ja tempauduin takaisin todellisuuteen. Näin Rozalian hymyilevät kasvot.

– Katsokaa nyt! Leevi intoili ja osoitti ikkunasta näkyvää vuoristorataa, jonka kyydissä jotkut onnekkaat jo matkasivat ylösalaisin.